

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 608. Bonifacii Pap. IV. Annus 2. Phocæ Imp. Annus 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

liquum est, ut tanquam gubernator Ecclesia & populi pastor Deo totu virum a solis simpliciter, ut ignoscit populo, & pro misericordia sua hoc omnia moderetur.

X. QUOMODO IMPLETA PRAXIOTIO.

Hic auditis, beatissimum Patriarcham magno timore mansuetudine correptus, tum lacrymis cepit rogare sanctum virum, ut Deum obsecraret, quo animam suam tollerit, antequam ab illi calamitatibus opprimeretur. Cumque vellet S. Theodorus in patriam redire, quoniam quietis & silentii sui tempus advenabat, ad illi non permisit beatissimum Patriarcha. Invenit enim numerum civitatem, quod ita multo post absorptus tri. Quamobrem voluit, ut apud se huiusmodi traderet. Namque dicebat, se precibus eius apud Deum pro populo indigere, ut saltem in mala differat, quo comminatur. Cum autem vir sanctus locum proprium ad habitandum postularet, iussit, ut in S. Stephani mansione, qua Romanorum dicitur habitaret. Natali igitur die Salvatoris nostri Dei ille sese inclusit, ut quietem & abstinentiam solam observaret. haecenus de rebus gestis annuuntur, quae autem sequuntur, sequenti potius contigisse noscuntur, nosque tuo loco narraturi sumus.

XI.

Quod ad prodigium spectat & Theodoro generatum tantum Patriarcha petenti explicitum, ne timentissimum in medio testore concuteret: euentia ipsa, quae paucos post annos contigerunt, quot quantaque mala portendit, declarant. Etenim praeter immanes Chiltianorum caedes & grassantibus Persis ubique in Oriente parratas, sancta civitas Hierosolyma ab eisdem capta est, & sanctissima Cruce spoliata, quae ab ipsis in Persidem translata fuit. His accessit novorum haereticorum post annos in em paucos ab inferis portis eruptio: fuerunt hi Moysi chelites, qui vniuersae Ecclesiae Orientali gravissima dactina dederunt. Sed & quod his omnibus sanctius acerbiusque videri potest, hoc pariter saeculo ex Nestorianis, Arianis, Iudaeisque constat esse immane illud monstrum, quod vniuersam penit sibi orbem subegit, atque in dies magis magisque maioriibus accessibus armorum potentia laquei: aduersus Cruces bella gerens. Hoc enim fuisse videtur, quod dicebat sanctus, Aduersarii adventum appropinquare, nepe nefandissimum Mahometem sectae Mahometanorum principem, quae (ut suo loco dicturi sumus) hoc deploratissimo saeculo paucos post annos sume pte exordiū tanto ante significata portento. Hic rursum meminisse oportet etiam S. Gregorii Papae ad Maximum Salonitanum Episcopum epistolae a, quae item est de his proditum vaticinium, quo tanta mala obuentura praedixit, ut beati a posteris dicendi essent maiores, innumera licet calamitatibus preffis, quod ea ex hac vita sublari non viderint. sed repetenda hic sunt eius verba propheticè dicta: Nolite, inquit, de talibus omnino contristari, quia qui post nos vixerint, deteriora tempora videbunt, ita ut comparatione sui temporis, felices nos asstimet dies habuisse. licet fame, bellis affludis, & peste fient ea tempora funestissima, sed florentissima videri poterunt cum posterionibus comparata.

a Gra. lib. 1. cap. 36. ind. 9.

IESV CHRISTI ANNVS 608.

BONIFACII PAP. IV. PHOCS IMP. ANNVS 1. ANNVS 6.

I. b. Miscell. lib. 17. Cap. 2. An. nalis Phoca.

ANNVS qui sequitur octavus post sexcentissimum Indictionis vnde cum, multis itidem malis calamitosis plane Orientalibus exiit & infelicissimus. Annales siquidem habent b, factam esse mortalitatem, atque penitiam omniseri, insuper effusum rursus sanguinem nobilitum civitatis, & Pestarum grassationes Chalcedonem usque, deinde Romano exercitu. Haec omnia sexto Phocae anno contigisse narratur ex Theophane in Annalibus. Si quidem Phocas postquam Mauritium cognationem a medio sustulit, Comenitiam Thraciae Praetorem & multos alios necavit: quorum omnium per nefas eius gener Pifcus, qui anno superiori in discamen adductus fuit, aduersus eum coniurationem moliri cepit. de

eo enim haec Theophane in istdem Annalibus: anno Imperij Phocae sexto Pifcus inveni non sustinet tam iusta benedictio, quam cetera mala, quae a Phoca patrabatur, scripsit ad Heraclium Patricium & Praetorem Africae, quo Heraclium suum suum & Nicetam filium Gregoriae Patrij Synopatorum suum mitteret, quatenus contra Phocam tyrannum reverterent. Audiat enim eum rebellionem molitari in Africa: unde nec naviga hoc anno Constantinopolim considerent. At quae hoc anno teatim cepta fuerunt, sequenti sunt executioni mandata. dicemus de his suo loco.

Quod vero ad bellicas acceptas clades pertinet, haec apud eisdem Annales scripta leguntur: Praetore Persiae cum Cardarige Duce egressi cepimus Armeniam & Cappadociam, pugnantisque Romanorum verterunt molitus, sperantes Galatiam & Paphlagoniam, & venerunt vsq; Chalcedonem sine paritate de populantes omnem atatem. Et hi quidem fortis portam Romanorum ramidem infererant: Phocas vero huius praetore insequenti praetore occidit: atque captivum haecibi.

Quo pariter anno Thomas Constantinopolitanus Episcopus, ubi sedisset annos duos & menses septem, scilicet Niciphorum Chronicon, ex hac vita (quod valde cepit & precibus impetravit) libens volensque discessit. Rem gestam Eleusius Theodosii Sicoete discipulus factum temporum retulit scriptor, his verbis ita recitavit: Quo tempore, inquit, contigit ut sanctissimum Patriarcha in morbum incideret. Itaque nuntium misit ad beatum Theodorum, rogans eum, ut Deum precaretur, ut sibi daret viam suam. At Christi servus respondit, quatenus vsq; sancti olim Apostoli Thimotheum & esse cum Christo caperet, tamen cum magis esset miserum, ut pro populi salute in corpore maneret, praerariis potius, quod illi vitam & salutem largiretur. Sed nuntium rursus ad Deum suum misit Patriarcha: Per Dominum inquit, obsecro te, quae diligis me, ut pro vincta & fraternitate nos benevolentia, Deum obsecres, ut depositum vinctum suum recipiat & corpore meo, nequa id iminentibus periculo liberet: neque enim scilicet possum, quia tu praenunciasti. Tunc Deo servus flexit genibus, & post pro vinctum, nuntiavit ei per Ephraemum ministerum, se quidem rursus pro salute omnium exceptasse: verum quoniam iam peregrinatus pro se praerici fundi, ut dissolveretur & esse cum Christo, nisi nisi obtemperasse, & Deum illi quae caperet concessit. & petentium eisdem die implerem vsq; Quamobrem sibi inquit, vinctum ad eodem die statim ad salutem: sui minus, non tamen vinctum apud Christum Dominum consideremus. Nec audite beatissimum Patriarcham quod est gaudium magno, & Deum laudans monuit servum cum, nec tamen, neque a quatuor & alijusque sua discedere instituta: ceterum omnium se esse promisso eius, quod servitissimum apud Christum esse vinctum, hoc & Imperator cum intellexisset, sanctissimum Patriarcham inquit, Qui cum omnibus benedixisset, tunc hoc aut vinctum cum praesentibus atque constantia admirabili ad Dominum migravit. Huius obitu cum servus Dei familiaris auerteret, quod tam amicum atque benevolum Patriarcham amiserat: Nolite, inquit, vir sanctus, modice felici hominum & populorum, dolere & conqueri: qui enim servus est Patriarcha, non necesse nos diligit.

Quod & factum est. Sergius enim qui creatus est patriarcha, non ipse ad Deum servum, nec permisit vi pro a quoque certis fueret, sed de improviso cum p salinis canent offendi, & ad pedem eius prostratus, rogavit illum, ut pro se Dominum precaretur, quo tantum vinctum gratia dignus esset Episcopus & Apostolicus sedes, ex voluntate eius populam in pace regeret & gubernaret: si enim voluntatem esse imperitorem, quam ut sine pro equis & fregisset Deo pro fide id praerare posset. At Deo servus precibus suis, vinctum, vinctum: idcirco, inquit, tibi innotuit tantum Deo vinctum vinctum, ut maiore virtute viribusque sustinens calamitatem & vinctum vinctum, id quod praeror tui sui praerare non posse videbatur. Confirma igitur te, & robustus si, atque viriditate agi: Deum vinctum confusus: spero administrationis tuam & dicitur vinctum vinctum fore. Ex eo tempore maiore vinctum vinctum Patriarcha in vinctum vinctum administrando recte se gessit, & maiore quam praeror vinctum benevolentia virum sanctum esse profuturum. Haec de Sergio auctor.

Potro Sergius inquit Sani a, qui ipso exordio coetam Samuele magnam speciem dedit optime adimplenda regni, cum esset humilis in oculis suis, neque recte obiter

Scripsera

Scipione esse vir melior illo in Israel. ex vna hac temus
vntibus exalta ipse sanctoque dicta, magnam de se a-
pud omnes prelatum vero apud preclaros sanctitate vi-
ros conuertere expectacionem: cuius rei gratia S. Theo-
dorus in magnis eadem ferme laus respolia de eo de-
dit, que de Saule Samuel, eo quod eandem ipse spem de
Sergio conceperit, quam Samuele de Saule. At non sem-
per propheta cum spiritus propheticis sanctis in heret futura
apertis cunctis, vt fuisus S. Gregorius docuit super Eze-
chielum. Que igitur de Sergio pronuntiata audisti a
Theodoro (ne scandalum patiaris) non propheticis dicta
intelligenda sunt (vt accepisti) quod ita ipse fore speraret: *Duo
muni confisus, inquit, ipse administracionem tuam & dicitur
non & prelatum fore. talia namque de ipso sperare cogit
vna Sergii fanaque vulgata, & ostensa illa tunc con-
uertere in ipsam & herentis se ad pedes eius humilitas.*
Eit cetero Georgii Pifida administrator huius temporis
muni apud Grecos in poetica facultate, quo vi. x. hu-
militatem deplorat, ad eundem Sergium Patriarcham
inscriptam, vbi inter alia ab ipsa animi demissione eun-
dem patrum commendat his iambis:

*Tamen ornatum Christianorum chorus,
Tu mihi patrum serapei huius mentem,
Vnde ipse astra quinquat. & adas aethera,
Te depromis ex ore tuo & mortalium &c.
Eit cetero de opinio mundi huc de eodem Sergio:
Hic Patriarcha clamatque & dicitur,
Et habet in se pariter obicitur,
Hic loquendo iocis sonum in quibus dedit,
Vnde da iocum in die loquum iocum,
Hic conabique reddita est vo. alior:
Tamen, clamet quoniam vt Mysi sacrum,
Atroxque, sicut, licet non apert, at
Largoque coram vtriusq. atq. oculis phtit:
Nepi pteuerit Lacy maxime cum impeto.
Hic, ut, lare & clypeo, nonitur:
Nam nota in se luma aduicent erat,
Cum fusa in omni animi telaret omnia.
O p' luma vna aratum carnifex,
Atroxdem huius triduo ore feruente ferit:
Mantia cum fusa iocis in omni, et in ma-
Sua quippe licti vtriusq. muni: tui:
Et ficut in fusa alia propinquauit
Clypeo angulari lapido in loco suo.*

Et peccatus eius manum percussit, spiritum in mundo, quoniam illo erat,
impetant, vt exiret, & statim egressus est, cum aliis fratribus be-
dianibus, sum Zilio Dei studiosissime, qui eorum profectus postea
factus est. Alia item complura miracula fecit, dum illic esset per gra-
tiam Christi Dei nostri. Quare pietatis voluntatem Christophorus
mansimus profectus, & fratres omnes copientes inuicem ipsius a-
pud se manere, quidorem accersuerunt, qui per spem illa eius facti, effugem
illius exprimeret. Cum igitur eorum desiderio p' ditor facti fecisset, au-
tequam vtrum sanctum dimitterent, dixerunt eum, vbi mago illa
erat, vt ei benediceret. Quoniam granitate subridens: Vos, inquit,
suros estis: cur enim hoc fecistis, nisi vt aliquid aliquando foremini?
& cum ei benedixisset, discessit. Que autem ab eo ibidem ge-
sta sunt cum Domitio Patrio cognato Phocæ Imper. ex
eodem auctore sic accipit:

Domitius vero Patricius vir clarissimus domum suam, qua
in Arcadianis est, vtrum sanctum addaxit, vt familie sue be-
nederet. Camque irem conuicem suam faminam pietatis
amantissimam, adduxisset: Benedic, inquit, Domine, huic
cahera mee, ex quo ego, cum simul du vixerimus, nullis adhuc
liberos suscepi, quamobrem in morte versamur. At vir sanctus
cum ei precibus suis benedixisset: Deo gratia, inquit, benedi filius
maris parit. Adduxit denique familiam vniuersam & famulos,
& ancillas: vt omnibus benediceret: inter quos ancilla quaedam
post omnes sequens, occultum demonium habebat, & magno cum
dolore tunc & letitio surrexerat. Hanc vir vere diuinus procul confusa-
tendisset, caput dextera sua pectus eius percute, & vocem
demoni in corpore, ne occultum numeret, sub pectore. Statim igitur
demon moueri cepit, & tanquam vim patiens vociferari. At
vir sanctus, ea humiproscita, & pede super vobis eius impo-
suerit, conuersus, tacite precabatur, vt labia tantum moueret, nec
vox eius exaudiretur. Camque ad precationis finem peruenerit, cla-
ra voce, vt omnes possent intelligere, laudem & gloriam subuocet san-
ctissime Trinitatis. Mansit igitur puella dum muta: sed cum interim
religius omnibus benedixisset, ab eo excitata surrexit in colubum: &
in omni vita sua sana permansit. Porro Domitij sanianx Irene
(vt vir diuinus praedixerat) tres filios peperit, cum statim post eius
benedictionem primum filium concepisset. Dimissus ergo Chri-
stus seruis ab Imperatore & a Patriarcha, ad monasterium suum
reuersus est. huc de rebus ab eo gestis Constantinopoli:
reliqua, quæ subiciuntur, sequenti anno accidisse no-
scentur.

Hoc eodem anno mortuit vir sanctissimus Eulogius
Episcopus Alexandrinus, cum sedisset (vt habet Nice-
phori Chronicon) annos viginti septem, vir sane tam san-
ctitate, tum etiam doctrina insignis, hoc deploratissimo
tempore à Deo concessus ad reuocandam colla, fami-
tatemque diu Ecclesiam Alexandrinam, hæreticos atque
schismaticos reuocans ad Ecclesiam. Huius fuerunt
p' xclata scriptorum monumenta, quæ à Photio nume-
rantur videlicet liber ipsius, in quo S. Leonis Papæ & Cyrilli
Alexandri partes tuetur pro vnioune hypostatica, de qua
actum est in Concilio Chalcedonenfi, quæ Petrus, Theo-
dorus, & alii impugnant, quos omnes confutat. Aliis
p' xclata ab ipso scriptis est eodem ferme argumento rō-
mentarius aduersus Soterianos, & Theodotianos, & Ga-
rianitas, eosdemque à cephalos eandem vnitatem in-
pugnantes. Insuper euicte sunt vndecim orationes, seu apo-
logix pro Concilio Chalcedonenfi & S. Leone Papæ, e-
dem que lumina pietate atque doctrina referat. Rursus
idem Eulogius scriptum reliquit librum altum contra Ag-
noitas, hæ sunt que Eulogii à Photio recensentur la-
cubationes. Quomodo autem S. Leo ipse Eulogio repē-
dit gratias, quod pro sua epistola defensione laboret, audi,
quæ de Theodoro Episcopo apud Sophronium legantur, v:

Theodorus sanctissimus Episcopus Darnesiensis, quæ in Libya
est, narravit nobis dicens: Cum esset cubicularius sancti Papæ Eu-
logii, p' dicitur in somnis vtrum venerandi habuit, statim procerum, di-
centem nihil. Nuntia mecum Papa Eulogio aduentum. Ad quem ego:
Quis es dominus, qui iube, vt nunciam? Respondens ille dixit: Ego sum
Leo Pontifex Romanus. Ingressus igitur ego nunciam: dicens: San-
ctissimus & beatissimus Papa Leo Romana sedis Antistes conuocare
vos vult. Cum hoc audisset Papa Eulogius, exurgens conuocare
vos vult.

IRAO S.
THEODO-
RIA PI-
CTORIB.
FIGIATA.

VIII.
DOMITIUS
PATRICI-
VS QVA
S. THEO-
DORO OB-
TINUIT.

IX.
EULOGI
EPISCOP
ALEXAN-
DRINVS AT
SCRIPTVS.

c. Sophron.
prat. lib. 1.
cap. 148.

in occur-

in occurrat eius. Salutatisque se invicem oratione facta resederunt. Tunc vero dominus & eximius Leo dicit sancto Eulogio: scis quare hic venerim ad vos: respondit ille: Non. At ipse, Pater, ut vobis gratias agerem, quia rite & magnifice pro epistola mea respondistis, quam scriptam mihi ad fratrem meum Constanti inopolitanum Patriarcham scripsimus quidem & sententiam vocam aperientem, hereticorum autem ora obstruentem. Scitis autem, frater, quia non mihi tantum vestrum divinum laborem studiumque contulisti, sed etiam supremo colimini Apostolorum Petro, & ipsi pro omnibus, que a nobis predicantur, veritati, quia est Christus Deus noster. Ista vero non fecimus, sed in te que conspicimus, trina apparitione firmatus, inarrati sancto Papa Eulogio. Qui cum audisset, lacrymansque ei, extendensque in celum manus suas Deo gratias retulit, dicens: Gratias tibi ago dominator Christe Deus noster, quia cum indignus sim, veritatis inopertem me facere dignatus es, & per orationes servorum tuorum Petri ac Leonis parvam & modicam alacritatem nostram, tanquam alio vidua minata, summa & inoffensibili benignitate suscipere dignatus es. hactenus de Eulogio, qui inter tantos receptus annuifera die in Ecclesia celebratur Idibus Septembris. Successit vero in locum eius Theodoros Scribonius.

¶ XI.

¶ Sigil. in Chron. hoc anno. b. Ann. lib. 1. c. 90. DE S. VICTORIE MARTYRIS INVENTIO. NE.

Rea autem Occidentalis Ecclesie his temporibus subobscure, in Gallia tantum inventionem corporis S. Victoris a martyris luce consurgit, de quo hac miranda habet Aimonius beatus vero Eucherius Pontifex: Martirensis corpus sancti Victoris, qui Salutori vna cum sancto Veso passus fuerat, hoc modo invenit. Quondam nocte in sua civitate quiescentem reuelatio divina per visum admonuit, ut surgens quantocius ad Ecclesiam, quam Sedebat quondam Burgundionum Regina sibi suburbano Genabensi construxit, iret. Ibi in medio basilice designat locum, quo corpus sanctum esse innotuit: Campoque Episcopus Genabensis se ipsum adisset vidit, assumptis sanctis Rufino & Patricio Antistitibus biduano per archidiaconum, nocte sequenti loca, quo gloriosi martyris quiescebat membra, luce celesti apparuit. Tunc hi tres domini sacerdotes, elevato, quo tegebantur lapide, inuenerunt sanctum in arca argentea sacrosanctis facies septemplex, quam cuiuslibet videntium dimino irradiata splendebat fulgere. Huius tam egregii martyris inventionis inter fuit Theodoros princeps, qui loco illi maximam portionem sacerdotii Vaurimachari contulit, quia ille præsatus summo elemosini delegaret etrogadum. Ad ipsaliborum denique beatissimi Victoris, Christi potentia multa eximie miraculorum ostendit signa. hanc de Victoris martyris inventionem, de quo consule, quae in Notis ad Romanum Martyrologium edimus. Haec autem in detestationem recentiorum hagiomachorum dicta sunt, qui sciant testes esse in celo martyres eorum pietatis, atque eosdem vindices assecuratos.

¶ Not. in Rom. Mart. 1707. de 30. Sept.

¶ I. d. Misel. 16. 17. hoc anno 7. Phoca. BONIFACII COMITIS ORIENTIS.

¶ Exstat apud Sar. tom. 2. die 12. April.

IESU CHRISTI ANNVS 609.

BONIFACII PAP. IV. PHOCA IMP. ANNVS 14.

CHRISTI Redemptoris annus sexcentisimus nonus duodecime Indictionis, calamitatibus in dies maioribus auctus voluitur, quo omnia ubique caedibus flagrant: de quibus antequam agamus, de Bonoso hoc anno, ut habent Annales d. creati Comite Orientis aliqua dicenda erunt. Phocas siquidem ingenio ferax aequalis sibi homines tunculentos ad Rempublicam administrandam deligebat, quos pariter etiam vidisset nobilibus sanguine clientibus: ex quorum numero delectus ab eo fuit Bonosus, auctusque Comitatus Orientali, quae maxima omnium confuevit esse praefectura. Cui tamen ea reliqua fuit religio, ut in provinciam proficiscens, voluerit B. Theodori, de quo nos plura superius, precibus communiti. Quae autem inter utrumque transacta fuerint, ex Eleatio, qui inter fuit, dignam Annalibus recentissimas hystoriam: aut enim et Bonosus homo innotuit, cum in Orientis partes Proconsulatus, & ad monasterium appropinquaret, aulica viri divini fama, monium ad eum misit, rogans, ut ad oratorium

sancti Gemelli veniret, quoniam illi ipse Deum adoraturo, expectari vix sancti benedictionem accipere, cum non possit ad monasterium accedere, quia sustinetur prohiberi. Ad eum igitur venit, & Theodoros cum quo pro illo precaretur, & ipse staret, aut circum inclinaret, pro sancti apprehensio frontis eius capilli, cum deorsum traxit, lateribus subactam sumere conuenit, nec hominem necurere possit: hoc enim (ut scriptum est) consilium est.

Nos autem, qui cum viro sancto erimus, valde timebamur, ut Proconsul, ut erat vis ferus & crudelis, contumacia se afflicto sustinam, indignaretur. At ipse humiliter & precationem & reprehensionem suscipiens, virum sanctum venerari coepit, & in eum cum deusculam pellere suo admittit, obsecrans eum, ut pro se Deum oraret, ut a dolore quodam, quo peccatus eius laborabat liberaretur. Quare sanctus digitu pellatorem lauter percussit. Tunc prius, inquit, orandum est, ut interius homo corrigatur & contemneret: ille tunc curato, facile exterior liberabitur. Hoc ego quoque pro te Deum rogo. Quamvis enim da te lenitatis & Deum time, ut precor, ut excedat. Nam si ego quidem pro te oravi, tu autem putaveris, & virtutem negligas, inani erit mea precatio. Illo igitur diebus & mense in homines Christianos. In magistratu tuo te te ostendit & ubi tantum prebeas, sed peccata tua consideras, in aliorum peccatis vindicandis sumis, at benignus. Cuius, ut tu quidem feceris, languium innotentem. Scimus, si qui fatorem aliquem tuum appellat, reus futurus est, quanto magis punietur a Deo, quam iniquum offendere?

Hac precatus femina in animo eius tanquam in terra fecunda cum vir sanctus concessit: ille nunquam aliquo protulit, quo viri sancti religionis et alia rebus necessitatibus coeque accepit, ut singulis singulis fratribus distribueret. Cuius sancti, ut quoniam eos conspexerat: Quomodo, inquit, cum sint, ut quomodo, ut quomodo, ita distribui poterant, ut singulis fratribus, qui sunt eorum, singulis acciperent. Tunc ille viri dum visus adorat, respondit: Quomodo, inquit, pro profecto sunt, ut virent sancti, venerunt, ut prorsus illi. Mox igitur totidem alius mittant, ut omnibus sanctis gratias agant & fiant. Si iustorum virtus sola homines etiam peccatos, non a mansuetor reddere. Sic quippe Deos, quo in illi verba corde Praefidis altioribus taxa radicebus inquec, ut viderent, in te quantumlibet leni voluit per ipsum propter hoc spiritu ab leonditis deca amittenda ad immortalem momento. Pergit vero auctor alia digna viri sanctissimi caracula recentere, quae in videas: nos ipsius Bonofii Orientis Praefidi modo improcineta potius vestigia potius qualiam.

Qui ergo aduersus Persas Romanorum regionem instantes a Phoca Imperatore missus comes erat, cum exortum Antio. hinc civile bellum reuocatur, ad illud compescendum conuerti precipitur. Quodam autem & quale istud fuerit, ex Annalibus accipere, ubi haec ita tractantur: Anno Imperij Phoca septimo, Antiochiam huiusmodi iniqua commissa contra Christianos, occidunt Anastasium magnum Patriarcham Antiochia, mittentes pulchra civem etiam esse putari: Sin sira Anathasium eius praeterea, inquit, conllet illum sub Mauritio Imperatore mortuum, hinc sub Phoca esse necatum. Porto ille Anastasius, quae in que adeoque crudeliter ab iisdem Dei hostibus, quae Christum Dominum redemptorem innotescere, occidit, est, inter sanctos martyres merito optatum, atque innotescit memoria in Ecclesia celebrari.

Sed quae rursus hoc anno itala patra hinc, & ex laeta luctus prouenit, ex iisdem citatis sepe. Titus patra Annalibus accipere, ubi ista habentur: Phocas autem, qui Consensum ludum, & Praesidi conuictis cum laesione, hinc in Gaballa bibilli (sicut fuerat acclamatum, cum et rursus hinc Imperator, ignominia causa) iterum consensu perdidit, esse autem Gaballa pocius gentis praegrauit. Cum rursus a populo aulam, in usu Phoca Consensu Praesidi multo ex aliis

CHRISTI B. GIO. ...

